

Uddrag fra "**117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner**", Forlaget Epigraf 2012.

ALLE KAN MÆRKE, NÅR DET REGNER

Lotte Arnsbjerg

Jeg vågnede ved, at jeg troede jeg sov. Udenfor vinduet regnede det, men ikke med vand. Mørket var inddelt i små pletter rundtom i luften, der svævede som lydløse flyvere i den tidlige sommermorgen. Baggrunden var kraftigt lysende, i hvide og lyserøde nuancer, og synet fik mig til at tænke på skyer fra dengang, for flere liv siden, hvor jeg lå på græsplænen i min Farmors sommerhus, og betragtede himlens dyr glide forbi. Der lød en stemme i rummet. Jeg kunne ikke bestemme hvorfra den kom, eller på hvilket sprog den kommunikerede. Måske var det en slags musik, i hvert fald følte det sådan i maven. Dette sprog forekom mig nyt, aldrig hørt før, og samtidig følte det som om, det var det eneste sprog i verden, jeg forstod. Mit hjerte begyndte at slå i en ukendt rytme, insisterende og blødt på samme tid, og overdøvede et øjeblik stemmen. Elvis strakte lemmerne, som han plejede, mod nord og vest, og rejste sig fra sin krog og kom hen til sengen. Han satte sig tungt og gloede på mig med runde, brune øjne, der tydeligvis vidste mere end mig. Jeg kunne høre hans åndedrag og ville række hånden ud, som jeg altid gjorde, for at lægge den på hans bløde pande, men jeg kunne ikke bevæge mig. Han besvarede min passivitet med en våd, slasket tunge lige i ansigtet, og afventede et øjeblik mit sædvanlige nej, men da jeg ikke jog ham væk, slikkede han mig begejstret én gang til. Og lige dér faldt loftet ned. Nedover Elvis og mig og hele verden. Stemmen blev ét med lyset, eller nærmere, den *var* lyset. Kærligheden brød igennem, som en lysflod, der tager alting med sig. Og med ét var jeg ikke mere. Ingen fortid, ingen traumer, ingen smerte, ingen krig, ingen ondskab, ingen længsel, ingen skrig. Intetheden veg tilbage for altheden, og altheden var flydende, som blinkende dråber i floden. *Sådan skulle det være. Alting og altid. Fordi det er den eneste mening med det hele; Kærligheden. Kærligheden regner. Og den regner i dit hjerte. Men ikke med vand.*

En mand slog ihjel. Han slog mange ihjel. Kvinder og kun kvinder. Han voldtog dem først, og kvalte dem bagefter. Nogle af dem skamferede han. Få slap med kun at blive kvalt. En dag blev han fanget, og blev stillet til ansvar i retten. 56 kvinder var døde, alle hevet op af Mississippi River's brune vand.

Mange mennesker mødte op, for mange ville se, hvordan så koldt et menneske ser ud. Han, som havde myrdet så mange uskyldige kvinder. Og vreden mødte dette menneske, som en tsunamibølge. Vreden fra mennesker. Rasende, blødende mennesker, som havde mistet, fordi han havde taget.

Ingen ville vide, om morderen i retssalen i Mississippi Tennessee, også blødte. Og hvis de endelig ville, kunne de ikke få den information ved at kigge almindeligt på ham, for han var kold og hård, som et stykke granit. Desuden ligger det ikke lige for, at interessere sig for en koldblodig forbryders smerte. Man er mere optaget af de pårørende til ofrenes smerte - for den er jo, i forhold til forbryderens, tilstødt helt uden mening og skyld. Og således forstår man vreden og hadet. Det er nemt at forstå, at tab kræver nye tab. Man mærker det instinktive behov for hævn, alene ved forestillingen om, at et lignende tab skulle overgå én selv. Langt mere komplekst er det, at rumme indholdet i den lille dråbe, der upåagtet løb ned ad forbryderens kind, den hede eftermiddag i Mississippi Tennessee, da ordet tilgivelse blev nævnt. Ordet kom fra en kvinde, der ikke kunne give ham mere. Han havde myrdet hendes søster, som var hendes ét og alt. Eneste levende familiemedlem, nu for evigt borte. Hun orkede ikke at bruge kræfter på andet end at sørge, det var så rigeligt, at skulle lære at leve alene, uden sin elskede søster. Derfor slap hun sin vrede og tilgav den grufulde morder. Hendes ord gav genlyd i salen, som en lille klokke, der ringede med en høj og klar tone. Der blev stille i retssalen. Ingen forstod hvad dette skulle betyde, og dog var det, som om en stemning af enhed dalede som støvblomster ned gennem det højloftede lokale. Det var mere, end den onde morder kunne klare. En dråbe rev sig løs fra hans indre og løb nedover hans kolde kind. Han kunne ikke stoppe den, for den var helt sin egen, fri af alt det forfærdelige han havde gjort. Mens hele salen så til, faldt han sammen og lod floden løbe igennem sig. For intet levende i universet er dødt. Ikke en gang en sten.

I en lille afrikansk landsby i det nordlige Tanzania er alle samlet. Solen er varm som en kogekedel, og ude over savannen hviler en dyne af sortlilla torden. Den samme mørke farve er at se i ansigtet og øjnene på ham - den ulykkelige. Han har forbrudt sig mod en af landsbyens vigtigste regler. Han har taget af en ung piges krop, uden at spørge, og på voldelig vis. Han kender proceduren, og hans lemmer skælver og ryster under ham, så han ikke kan stå oprejst. Hans mave opfører sig som en vulkan, der spyer med lava, og mens han bringes ind i midten af den store kreds, tømmer hans mave sig for alt, hvad han har puttet i den, de sidste to dage. Han forsøger at fokusere. Prøver af al sin magt at tage sig sammen, men det hele kører rundt, han vakler ind mod midten, som en nyfødt kalv, med jorden over sig og himlen under sig. Tanken om, hvad der skal ske om lidt, tager fuldkommen livsmodet fra ham. Han vil hellere dø. Han forbander sig selv, at han ikke tænkte på denne konsekvens, da han greb fat i pigen og tvang sig adgang til hendes helligste sted. Nu står han overfor det allerværste. Han har set andre gå igennem seancen og ved hvad der venter. Landsbyen er parat, strubesangen lyder. De begynder. En efter en, med øjne, læber, tænder, smil, tårer, eventyr og sange, fortæller de ham om alle de gode egenskaber de ser i ham, om hvor meget de holder af ham, hvor uundværlig han er for sammenholdet i landsbyen, og hvor meningsfuld og vigtig han er for Afrika og hele universet. De beskriver alle en oplevet stund med ham, som livet ikke ville have været det samme, uden. De giver sig god tid. Smertelig god tid. De sikrer sig, at han forstår hvert eneste ord der bliver sagt. Det tager tre dage, før han bryder sammen. Men så sker det. Som en eksplosion. Kroppen kollapser, intet i ham kan holde igen, han kaster sig frem og tilbage, skrider sine lunger ud, hyler og græder, og bønfalder himlen om tilgivelse. Det er som om hele hans levede liv smelter der i solen, og forsvinder som flydende smør, ned i den røde jord. Alle synger, mens det sker. Til sidst ligger han på ryggen og kigger op i himlen. Han er som et nyfødt barn. Floden strømmer ud af hans øjne, udover jorden og alle dens træer, ind i alle huse og hytter, og ind i menneskene i kredsen, der græder med ham, fordi han aldrig mere skal være den ulykkelige.

Det var sidst på dagen, solen var ved at gå ned. Min ven sad og kiggede ud ad vinduet. Han havde siddet sådan længe, uden at sige et ord, og noget sagde mig, at jeg ikke skulle forstyrre ham. Det havde været en lang dag, med samtale, som især havde kredset om den opgave det er, at formidle et kunstnerisk budskab. Han vendte sig om og så mig ind i øjnene. ”Lotte, hvad er det der gør, at nogen gange, i virkeligheden kun, når man ikke fokuserer på det, bliver scenen og publikum ét. Det er jo altid det man stræber efter, men ind imellem glemmer man at stræbe, og så er man der bare. Og nogen gange netop dér, når man mindst venter det, falder loftet ned. Alting hænger sammen, budskabet flyder fra, og gennem alle tilstedeværende, som én og samme strøm, og alle er en del af en kærlig bølge, der kommer fra et helt andet sted...”. ”I virkeligheden er det jo ganske enkelt”, sagde jeg og satte kaffe over. ”Alle kan jo også mærke når det regner”.

Lotte Arnsbjerg (1965) *skuespiller og dramatiker*